

N. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ώδός Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — **Μαρουήλ Γονζαλές :** Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. ** (συνέχεια). — **Γαβριήλ Πρεβόστ :** Η ΔΟΥΛΗ, μετάφρασις Δ. Μ. (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

— Ἐμπρός! ἀπάντησόν μοι εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτῶ, ἄθλιε! (σελ. 662).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

— Ἄρκει, ἄρκει! εἶπον τότε ἐγερθεῖς, αἱ ἔριδες δὲν μὲ ὠφελοῦσιν.

Ὁ πρόεδρος διέταξε τότε τὸν Ἀντώνιον ν' ἀποσυρθῇ.

— Δικμαρτύρομαι ἐπισήμως ἐναντίον

τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος τούτου, εἶπεν ὁ κηδεμὼν μου.

— Τὸ συμβούλιον θὰ συνδυάσῃ καὶ θὰ ἐκτιμήσῃ ὅλα τὰ γεγονότα, εἶπεν ὁ Γράγγερ. Τώρα θὰ παρακαλέσωμεν τοὺς κυρίους ἰατροὺς νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν καί, ἐφοῦ συντάξωσι τὴν κατά τύπους ἰατρικὴν των ἔνδειξιν, τότε τὸ συμβούλιον θ' ἀποφασίσῃ.

Ἡ ἰατρικὴ ἀνάκρισις ἤρξατο ἠστιγμῆ, καθ' ἣν ἐμελλον νὰ φμώσω τὰ στόματα τῶν ἐχθρῶν μου, ἐφθασεν. Εἰς τὰς πρῶ-

τας ἐρωτήσεις τῶν ἰατρῶν ἀπάντων εὐστόχως καὶ τολμηρῶς.

— ὦ! μὴ μ' ἐκλαμβάνετε ὡς δειλὸν παιδίον, ἀνέκραξα ὑπερῆφάνως· δύναμαι ἀτράχως νὰ ὑποστῶ τὰς δοκιμασίας σας καὶ νὰ σας βοηθήσω μάλιστα εἰς τὸ νὰ μ' ἐξετάσητε. Δέν θα καταδεχθῶ ν' ἀπαντήσω εἰς τοὺς λιβέλλους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἠκούσατε, οὔτε ν' ἀντικρούσω τὰς καταθέσεις τῶν ἀναξιοπίστων μαρτύρων, τοὺς ὁποίους προσήγαγον ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τούτου. Οὐδὲν ἐξ

αὐτῶν. Εἰς ἐξ ὑμῶν μ' εἶδε προσβληθέντα ὑπὸ μνηγιγίτιδος καὶ μὲ ἤκουσε παραλογιζόμενον· δὲν ἀγνοεῖτε δὲ ὅτι, ἂν πραγματικῶς ἔπασχον ὑπὸ διανοητικῆς διαταράξεως, δυσκόλως θὰ ἐσωζόμεν ἕκ τοῦ πυρετοῦ ἐκείνου. Ἄς λησμονήσωμεν λοιπὸν τὸ παρελθόν. Ἡ μονομανία δὲν ἔχει ἴδια φυσικὰ φαινόμενα. Λέγουσιν ὅτι εἶμαι παράφρων, διότι ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε κληρονομικὴ· ἀλλ' εἶνε τοῦτο λόγος ἀποχρῶν, ὅπως σὰς πείσῃ ὅτι εἶμαι πραγματικῶς παράφρων; Ἐρωτήσατέ μοι, κύριοι, εἶμαι ἔτοιμος!

— Δὲν ἠσθάνθητέ ποτε ἀνησυχίας ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἀπειλεῖσθε ὑπὸ τοιαύτης φοβερᾶς ἀσθενείας; ἠρώτησεν ὁ δόκτωρ Δελάτρ.

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθην ν' ἀποφύγω τὴν ἐρώτησιν ταύτην· ἀλλὰ, σκερθεὶς πάραυτα τὴν Ἀρτέμιδα, ἠρῳθρίασα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἔμελλον νὰ ψευσθῶ.

— Ναί, ἐδοκίμασα πολλὰς ἀνησυχίας καὶ πολλοὺς φόβους, τὸ ὁμολογῶ, ἀπήντησα· ἐφοβούμην τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεχον· ἀνέγνωσα πολλὰ περὶ παραφροσύνης συγγράμματα καὶ πολλάκις ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ἔμενον ἀκίνητος, ἀναλογιζόμενος τὰ συμπτώματα αὐτῆς... Τοῦτο δὲ ἐμὲ ἤτο μαρτύριον· ἀλλ' εὐτυχῶς, ὡς βλέπετε, αἱ διανοητικαὶ μου δυνάμεις δὲν διεταράχθησαν ποσῶς ἕκ τοιαύτης δοκιμασίας. Ἐνταῦθα, ἐνώπιον ὑμῶν, οἱ ὅποιοι συνήλθετε διὰ νὰ μ' ἐξετάσητε, διὰ νὰ πεισθῆτε ἂν ἤμην ἢ ὄχι παράφρων, ὁμιλῶ ἀφόβως περὶ τῆς φοβερᾶς ταύτης μάστιγος, ὑπὸ τῆς ὁποίας, ὡς λέγουσι, προσβλήθη, καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι μὴ ἀσύνητος λέξις μου δύναται νὰ με καταστρέψῃ. Ἀλλὰ μήπως ἄρα γε ὑποθέτετε ὅτι ἡ ἀσθένειά μου ἔχει ἄλλας αἰτίας;... Εἶμαι εἴκοσιν ἐτῶν, κύριοι... Σὰς εἶπον τὰς ἀνοησίας μου, ὡς σπουδαστοῦ... Ἄ! ὁμολογῶ ὅτι ἤμην πολὺ ζωηρὸς... ἀλλὰ τότε ἀπέβλεπον εἰς τὴν νεότητά μου, εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν μου, εἰς τὴν καταγωγὴν μου, ὅπως τῶρα ἀποβλέπω εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὴν ἀρετήν, εἰς τὸν ἔρωτα, ὁ ὅποιος μόνος αὐτὸς θὰ μ' ἐσωζεν ἕκ τοῦ κόσμου τούτου, ὅπως θὰ με σώσῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα, — εἰς τὸν ἔρωτα, ὁ ὅποιος περιφρονεῖ τὰ ἀπαίσια τῆς παραφροσύνης φαντάσματα, διότι αὐτὸ εἶνε τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια, ἡ ζωὴ! Ναί, πολλάκις ἠσθάνθη ἐν ἐμοὶ φόβους καὶ πολλάκις ἐπάλαισα κατ' αὐτῶν, ὡς ὁ ναυαγὸς κατὰ τῶν κυμάτων. Ἡγωνίσθην... ἀλλ' ὑπέφερα... Τί ἄλλο νὰ σὰς εἶπω; Εἶμαι εἴκοσιν ἐτῶν... ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι... Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἤμην παράφρων!

Ψιθυρισμὸς τις ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Εἰς τὴν ἐνθερμον τοῦ πάθους μου ἔκφρασιν καὶ οἱ μᾶλλον ἀναίσθητοι συνεκινήθησαν, εἰς τὰ βλέμματα δὲ πάντων ἀνεγίνωσκον τὴν εὐμένειαν καὶ ἀγάπην. Ὁ κηδεμὼν μου ἔμενον ἐμβρόντητος. Ἡ νίκη μου ἦτο πλέον ἐξηραλισμένη καὶ ἔβλεπον περιπταμένην ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου τὴν εἰκόνα τῆς Ἀρτέμιδος, ἣτις μοὶ προσεμείδισεν καὶ μ' ἐνεθάρρυνεν.

— Ἄ! ἐπανέλαβον μετὰ παραφορᾶς, δὲν ἀμφιβάλλετε πλέον, δὲν εἶμαι παράφρων, ἔχω τὸ λογικόν μου! Ὅχι τὸ λογικόν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀμφιρρέπει εἰς πᾶν βῆμα, ἀλλὰ τὸ λογικόν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον λαμβάνει ζωὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ μὰς ὀδηγεῖ δι' εὐσταθοῦς βήματος εἰς τὰς ἀτελευτήτους ὁδοὺς τῆς φρονήσεως καὶ τῶν αἰωνίων καλλονῶν! Δὲν βλέπετε ἐν τῷ μετώπῳ μου τὸ θεῖον σημεῖον; Δὲν εἶμαι πλέον τὸ ἀδύνατον ἐκεῖνο ὄν, τὸ ὅποιον χθὲς ἔτι, τετυφλωμένον ἕκ τῆς ἀδυναμίας, ἐπάλαιε κατὰ τοῦ φόβου, ἐπιζητοῦν λάμψιν τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐρέβους τῆς διανοίας του. Μία γυνὴ μοὶ εἶπε: σὲ ἀγαπῶ... καὶ ἡ λάμψις μὲ κατέκλυσε... καὶ βλέπω!...

Καί, λέγων ταῦτα, εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ ἀγίου τινὸς ἐνθουσιασμοῦ· ὅλοι μὲ παρετήρουν ἀνυπομόνως.

— Προεξέατε! μοὶ εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Γράγγερ.

— Ἀφήσατέ τον νὰ ὁμιλήσῃ, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ κηδεμὼν μου.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἤκουον τίποτε.

— Ὅχι, ἐπανέλαβον μεθ' ὀρμῆς, στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα, ὄχι, δὲν θὰ καταπνίξετε πλέον τὸ λογικόν μου ὑπὸ τοὺς καταπραμένους φόβους σὰς... Τὸ βάπτισμα τοῦ ἔρωτος μ' ἐξηγόρασεν ἕκ τοῦ ἄδου, ἔνθα ἠθέλετε νὰ μὲ ρίψητε... Ἄ! ὄχι! δὲν βλέπετε τὴν ὠραιότατὴν ἐκείνην εἰκόνα, ἡ ὅποια εἶνε πλησίον μου καὶ με προστατεύει... Ἰδοῦ, εἶνε ἐκεῖ... μόνον οἱ ἰδικοί μου ὀφθαλμοὶ τὴν βλέπουσιν· αἰσθάνομαι τὴν πνοήν της... ἡ δὲ φωνή της ψιθυρίζει εἰς τὰ ὠτά μου τὴν λέξιν, ἡ ὅποια μὲ καθιστᾷ ἄτρωτον... Ὅχι, δὲν θὰ δυνηθῆτε πλέον νὰ χωρίσητε τὰς ψυχὰς μας, αἵτινες, ἀγναὶ καὶ ἀθῶαι, ὡς αἱ περιστραφαί, ἵπτανται εἰς τὸν αἰθέρα, περιφρονοῦσαι τὰς δυστυχίας σὰς... διότι προσδοκῶσιν ἀθανάτους καὶ αἰωνίους χαράς...

— Παραληρεῖ! παραληρεῖ! τὸν ἀκούετε; ἐκραύγασεν ὁ κύριος Μωφέρ.

— Παραληρῶ! ἀνέκραξα μετὰ τόνου περιφρονητικοῦ, παραληρῶ!... Ἄ! εἶνε πλέον ἀποδεδειγμένον... δὲν δύνασθε νὰ μὲ διακηρύξητε παράφρον... αὕτη ἡ ζηλοτυπία σου μαρτυρεῖ ὅτι ἐγὼ ἀγαπῶμαι...

— Σιώπα, ταλαίπωρε, σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ Γράγγερ.

— Εἶνε παράφρων! προσέθηκεν ὁ κηδεμὼν μου, ἐγερθεὶς μετ' ὀρμῆς· βλέπετε, κύριοι, ὅτι ἐνώπιόν σὰς κατελήφθη ὑπὸ παροξυσμῶν παραφροσύνης

Πλήρης ἀγανακτικῆς ὀρμῆς κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, μεθ' ὧν ἐπάλαισα ἐπὶ πολὺ. Ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον τὴν Ἀρτεμιν ὠχρὰν, περιδακρυν καὶ ὅτι ἤκουον λυγμοὺς ἐξερχομένους τοῦ στόθους της.

— Ἀφήσατέ με, ἀφήσατέ με! ἀνέκραξα, σὰς βλέπει ἐκείνη...

— Εἶνε παράφρων! εἶνε παράφρων! ἐπανέλαβεν ὁ κόμητας.

— Μὴ τον ἀκούετε, μὴ τὸν ἀκούετε!

ἐκραύγασα μετὰ παραφορᾶς· εἶνε ἀπατεῶν!

Καὶ ἠθέλον νὰ ὀρμήσω κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πάλιν μὲ ἀνεχαιτίσταν. Καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ μανίας, ἐπάλαιον κατ' αὐτῶν λυσσαλέως.

— Ἄθλιε! θέλεις νὰ τὴν φονεύσῃς, τῷ εἶπον.

Ἄλλ' αἴφνης ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις μου παραλυομένας.

Ἐφρικίασα.

Ἡ Ἀρτεμὶς εἶχε καταφύγει εἰς τὰς ἀγκάλας μου, διότι ἠθέλον νὰ τὴν φονεύσωσιν· ἔβλεπον ρέοντα τὰ δάκρυά της καὶ ἠσθάνομην τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της.

— Εἶνε ἀπάτη τῆς φαντασίας! εἶπεν εἰς τῶν ἰατρῶν.

Αἱ λέξεις αὗται εἰσεχώρησαν αἴφνης εἰς τὸ πνεῦμά μου, ὡς πεπυρακτωμένος σίδηρος· ἡ ἔντασις τῆς θελήσεώς μου αἴφνης διεκόπη καὶ νέφος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς μου Ἡ Ἀρτεμὶς ἔφυγεν, ὡς καταδιωκομένη ἔλαφος, βαλοῦσα ἀπαίσιαν κραυγὴν, ἐγὼ δὲ ἐροίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντου ὠχρῶς, περιδακρυν καὶ σχεδὸν ἀναίσθητος...

Αἴφνης ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου μου δροσερὰν πίεσιν.

Κατέβρεχον τοὺς κροτάφους μου διὰ ψυχροῦ ὕδατος.

— Ἡ κρίσις δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος, εἶπεν ὁ δόκτωρ Ρῶλ· εἶνε ἀπλή ἠθικὴ διατάραξις, ἡ ὅποια εἶνε συνήθης εἰς τοὺς πάσχοντας ἕκ μονομανίας.

— Ὑπάρχει εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον μία κλίνη, εἶπεν ὁ Γράγγερ.

Πάραυτα δὲ μὲ μετέφερον καὶ μ' ἐναπέθηκαν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἡσθάνθη χεῖρά τινα διανοίγουσαν τὰ ἐνδύματά μου καὶ λύουσιν τὸν λαιμοδέτην μου. Μετ' ὀλίγον ὁ θόρυβος ἐκόπασε καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπείρων καὶ ἀλλοκότων συλλογισμῶν μου μὲ κατέλαβε βαθύτατος ὕπνος.

ΚΕ'

Ἄγνοῶ ἐπὶ πόσον χρόνον ἔμεινα εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν· ἀλλὰ, μετὰ βαθύτατον ὕπνον, πλήρη παραδόξων ὀνειρῶν, ἐξύπνησα αἴφνης, αἰσθανθεὶς πίεσιν τινὰ εἰς τὸν λαιμόν μου. Ὅτε ἠνέφθα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἦτο ἔτι νύξ· οὐχ ἦττον διέκρινα ὅτι ἤμην μόνος ἀπέναντι τοῦ κυρίου Μωφέρ, ὅστις ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας τὸ περιάπτου τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ποῖος σοὶ ἔδωκε τὸ περιάπτου τοῦτο; μοὶ εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

Μόλις ἐξυπνήσας, δὲν ἠνύνησα κατ' ἀρχὰς περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἐψιθύρισα ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις.

— Ὡ! ἐπανέλαβεν ὀρμητικῶς, ἄς παύσωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος οἱ παραλογισμοί!... Ἐμπρὸς! ἀπάντησόν μοι εἰς ὅτι σ' ἐρωτῶ, ἄθλιε! Αὐτὸ εἶνε δῶρον, δὲν εἶνε ἀληθές; κειμήλιον τοῦ θεοῦ ἐκείνου ἔρωτος, ὁ ὅποιος σ' ἔσωσεν ἀπὸ τὴν παραφροσύνην! Σοὶ τὸ ἐχάρισεν ἐκείνη... ἡ ἐρωμένη σου ἴσως;

Εἰς τοιαύτην ἀπροσδόκητον ὕβριν ἀνεσκήρτησα καὶ εὐρέθημεν ἀμφοτέροι ἀντιμέτωποι καὶ ἀπειλητικοί· οὐχ ἦττον ἔσχον

τὴν δύναμιν νὰ καταστείλω τὴν ὀργήν μου.

— Σὰς οἰκτείρω, τῷ εἶπον ἀταράχως. Γνωρίζετε ὅτι εἰς τὰς ὕβρεις σας ἐκείνη μειδία! . . .

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους ὁ κόμης ἀνεσκήρτησεν, ἐγὼ δὲ δὲν ἐκινήθην ποσῶς, ἀλλὰ παρετήρουν αὐτὸν ἀπαθῶς.

— Λοιπὸν φονεύσατέ με! προσέθηκα μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἀταραξίας, φονεύσατέ με διὰ νὰ κληρονομήσετε!

Τὸ πρόσωπόν του κατέστη πελιδνόν, τὰ χεῖλη του διεστέλλοντο παραδόξως καὶ ἀφῆκε βαθεῖαν ὠρυγὴν, ὡς βρυχηθὸν λέοντος. Ἄλλ' αἰφνης διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἀνέπνευσε τὴν δροσερὰν τῆς νυκτὸς αὔραν, ὡσεὶ πνιγόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

Ἐπερίμενον ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ὅτε δ' ἐπανῆλθε πρὸς ἐμέ, εἶχεν ἀποδιώξει ἀπὸ τοῦ προσώπου του πᾶν ἔχνος ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

— Τώρα θέλω νὰ συνομιλήσωμεν, μοὶ εἶπε μετὰ καταπληκτικῆς ἀταραξίας.

Ἐξηκολούθουν νὰ μένω πάντοτε σιωπηλός.

— Τὸ περίεπον τοῦτο, κύριε, ἀνήκει εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἐξηκολούθησεν ὥστε μοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένον, πιστεύω, νὰ σ' ἐρωτήσω πῶς καὶ διὰ ποίας ὑπερφυσικῆς μαγείας τὸ εὔρον εἰς τὸν λαιμόν σου.

— Τὸ ἔχασε, κύριε, ἐγὼ δὲ τὸ εὔρον καὶ το ἐφύλαξα.

— Τί σύμπτωσις περίεργος, ἢ μᾶλλον αἰσθηματικὴ! εἶπεν ειρωνικῶς ἄλλ' ὅσφ ἐμμανῆς καὶ ἂν ἦνε ὁ ἔρωσ σας οὗτος, ἢ τιμὴ μου βεβαίως δὲν θ' ἀνεχθῆ. . .

— Ἡ τιμὴ σας! ἀνέκραξα.

— Τὴν ἀγαπᾶς, καὶ αὐτὴ ἐπίσης σοὶ εἶπεν ὅτι σὲ ἀγαπᾶ. . . ἐννοεῖς δὲ ὅτι εἶμαι ζηλότυπος! . . . Τὸ διεκήρυξας ὑπερηφάνως πρὸ ὀλίγων ὥρων.

Λάμπρις τρομερὰ διῆλθε τοῦ νοός μου! Καὶ τότε ἀνεμνήσθην ὄλων τῶν διατρεξάντων.

— Τί; μήπως χρειάζονται μάρτυρες διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅσα εἶπες; Ὁ ἐνθουσιασμός σου ἐκεῖνος δὲν ἐδύνατο ν' ἀπατήσῃ καὶ τὸν πλέον τυφλὸν σύζυγον.

Ἡκροώμην αὐτοῦ ἔκθαμβος καὶ ἐσκεπτόμην τὴν συμφορὰν, ἣτις ἐκρέματο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ἄ! σιωπᾶς, ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Μωφὲρ· τώρα πλέον δὲν ἀγανακτεῖς;

Θεῖα ἔμπνευσις μοὶ ἐπῆλθε τότε.

— Τί λέγετε, κύριε; τῷ εἶπον ἐκραγεῖς εἰς ἀσθεστον καὶ βίαιον γέλωτα. Δὲν ἠξέυρετε ὅτι εἶμαι παράφρων καὶ ὅτι κατὰ τὰς ὥρας τοῦ παραλογισμοῦ μου ἢ φαντασία μου πλάττει διάφορα ὄνειρα; ὦ! τί λέγετε, κύριε; Ἡ ἀνάδοχός μου με ἀγαπᾶ καὶ μοὶ το ἐξωμολογήθη!

Καὶ ἐγέλων, ἐγέλων πάντοτε.

— Οὕτω λοιπὸν ψεύδεσαι;

— Στῆτε! κύριε, τῷ εἶπον, προσποιούμενος τὸν μανιώδην τοιαύτη λέξις δὲν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματος εὐγενῶν ἀνθρώπων. Διὰ τὴν ὕβριν σας ταύτην θὰ μοὶ δώσετε λόγον ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου.

Ἄν δὲ σας φονεύσω, ἢ ἀνάδοχός μου θὰ

νυμφευθῆ τὸν βασιλέα καὶ ἐγὼ θὰ νυμφευθῶ τὴν βασίλισσαν, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ ἀπ' ἧς ἡμέρας μοὶ ἐχάρισε κρυφίως τὸν χρυσοῦν πέπλον της. Τοὺς ἐρωτάς μας θὰ εὑρετε γεγραμμένους ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Hartzfeld τῆς Θουρίγγης· τῆς ἱστορίας ταύτης ἔχω δύο τόμους ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου. Ἴδου ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Διαρκούτης τῆς φοβεραῖς ταύτης κωμωδίας, τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας μου. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἐπρόδωκα τὴν Ἀρτεμιν, ὅτι παρήτησα αὐτήν, ὅτι τὴν ἐγκατέλειψα ἀνυπεράσπιστον εἰς τὰς ἀπανθρώπους χεῖρας τοῦ ἀμειλίχτου συζύγου της.

Ὁ κηδεμῶν μου με παρετήρει ἀνυπόμονος, πικρὸν δὲ μειδίαμα διέστελλε τὰ χεῖλη του.

— Τότε ὁμολογεῖς ὅτι εἶσαι παράφρων; μοὶ εἶπε.

— Διαφέρει τὸ πρᾶγμα, ὑπέλαβον· εἶμαι παράφρων διὰ σας καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους σας· ἀλλὰ τοῦτο μοὶ εἶνε ἀδιάφορον, ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ, θ' ἀποδείξῃ ὅτι εἶμαι πολὺ φρόνιμος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ Γράγγερ, ἀκολουθούμενος ὑπ' ἐνός τῶν ἰατρῶν. Δὲν ἐδυνήθη νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ, ὁ δὲ κόμης ἔβαλε κρυαγὴν χαρᾶς.

— Ἐλθετε λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Γράγγερ, εἶπεν ἰδοὺ ὁ πελάτης σας, ὁ ὁποῖος ὁμολογεῖ ὅτι εἶνε παράφρων καὶ πιστεύω ὅτι τώρα δὲν θ' ἀρνήθητε νὰ ὑπογράψητε τὰ πρακτικὰ τῆς διασκέψεως, τὰ ὁποῖα σας ἐξηρέθισαν.

Ἡννόησα τότε ὅτι ἠττήθην κατὰ κράτος καὶ μικροῦ ἐδέησε νὰ λιποθυμήσω· ἀλλ' ἔπρεπεν ἄπαξ διὰ παντός νὰ σώσω τὴν Ἀρτεμιν.

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑπογράψω ἐγὼ, ὑπέλαβον τότε ζωηρῶς, ἂν εὐαρετηθῆτε νὰ μοὶ δώσητε ὡς ἀντάλλαγμα τὴν συγκαταθεσὶν σας εἰς τὸν μετὰ τῆς βασίλισσας γάμον μου.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐποίησε σημεῖον ἐκπλήξεως.

— Ἄ! δὲν ἠξέυρετε ἀκόμη τίποτε; ἀνέκραξεν ὁ κηδεμῶν μου. Ὁ εὐτυχῆς οὗτος θνητὸς εἶνε ὁ ἐραστής τῆς βασίλισσας τῆς Θουρίγγης, ἡ ὁποῖα ἀπόψε τῷ ἔδωκε τὸν χρυσοῦν πέπλον της! . . .

— Ὅμιλεῖτε σιγότερα, διότι εἶνε ἐκεῖ, τῷ εἶπον δεικνύων τὴν κλίνην, κοιμᾶται. . .

— Πολὺ καλὰ! εἶμαι σύμφωνος· νυμφεύσου την. . . Τώρα, Γράγγερ, φέρε τὰ πρακτικὰ.

— Προσέξατε καλὰ, κύριε κόμη, ἀπήνησε σοβαρῶς ὁ γέρον φίλος μου, αὐτὴ εἶνε πρᾶξις ἐπιλήψιμος.

Ὁ ἰατρὸς με παρετήρει μετὰ προσοχῆς καὶ ἐζήτησε νὰ μείνῃ μόνος μετ' ἐμοῦ.

Ἡννόησα τὴν ἰδέαν του καὶ ἐταράχθην, ἐφοβήθην. . .

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξα, μ' ἐζητάσατε πλέον, εἶνε περιττόν, πηγαίνετε.

— Βλέπω, κύριοι, ὅτι εἶμεθα ὄλως διόλου ἀδιάκριτοι, εἶπεν ὁ κηδεμῶν μου· ἄς ἀποσυρθῶμεν, διότι θὰ ἐξυπνίσωμεν τὴν

βασίλισσαν. Ἄλλως τε πρέπει νὰ κανονίσωμεν ἰδιαιτέρως τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ὁ Γράγγερ ἠθέλησε ν' ἀντιστῆ, ἀλλ' ἐγὼ ἐν τῇ παραφορᾷ μου ἤρχισα νὰ τον ὕβρίζω, ἐνῶ ὁ κύριος Μωφὲρ ἐγέλα σατανικῶς. . . Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθον.

Ἐπεται συνέχεια.

** Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Ὁ δὸν Βελτρὰν ἐσιώπησε.

« — Τρίτη, ἀνέκραξεν ὁ δημόσιος κήρυξ. Ὁ βασιλεὺς Δὸν Ἐρρίκος τῆς Καστιλλίας εἶνε ἀνάξιος νὰ φέρητὸ σκήπτρον, διότι δὲν ἔχει χεῖρα στερεὰν καὶ εὐθεῖαν. Ὁ Ἐρρίκος ἠμαύρωσεν αὐτὸ διὰ τῆς ραθυμίας του καὶ τῆς ἀσωτείας του. Τὸ ἔθνος ὁμοφώνως ἀποφαίνεται ὅτι πρέπει νὰ δοθῆ τοῦτο εἰς ἄλλον βασιλέα, ὅστις νὰ γνωρίζῃ νὰ κηστῆ αὐτὸ σεβαστόν. Σερρηθῆτω λοιπὸν τοῦ σκήπτρου ὁ δὸν Ἐρρίκος τῆς Καστιλλίας »

Ὁ κήρυξ ὁμοίως ἐσιώπησεν, ὁ δὲ κόμης Μπεναθέντες, πλησιάζας πρὸς τὸ ἀνδρείκελον τοῦ βασιλέως, τῷ ἀφῆρεσε τὸ σκήπτρον.

Παταγώδη χειροκροτήματα ἀντήχησαν εἰς τὴν πλατεῖαν.

— Ἐρρίκε, εἶπε τότε ἡ Ἀγνή, ἐγείρασα τὴν κεφαλὴν, ὁ θρόνος μόνον σοὶ ἀπομένει τώρα. Ὁ ἀνεχθῆς, ὥστε οἱ ἄτιμοι οὗτοι νὰ φέρωσι βέβηλον χεῖρα κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου λειψάνου τῆς ἰσχύος σου;

— Μεγαλειότατε, προσέθηκεν ὁ δὸν Βελτρὰν, ἦλθεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποῖαν πρέπει ν' ἀποδείξῃς ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τοσοῦτον βαναύσως ὑβρίζουσιν αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι, δὲν εἶνε φάντασμα, ὅπως αὐτοὶ νομίζουσιν, ἀλλ' ἀνθρώπος πλήρης ἐνεργείας καὶ θάρρους. Σὰς κατηγοροῦσιν ὡς ἀδύνατον καὶ ναθρόν! Ἀποδείξατε εἰς αὐτοὺς τὸ ἐναντίον. Σὰς μέμφονται ὡς ἀσπυτον καὶ σπάταλον! Δημεύσατε τὰ κτήματα τῶν ἀθλίων αὐτῶν συναμοτῶν καὶ ἐλαττώσατε τοὺς φόρους. Ἐν νεύμα σας ἀρκεῖ, ὅπως μεταιώσητε τοὺς σκοποὺς των καὶ ἐκμηδενίσθητε τοὺς ἀρχηγούς τῆς συνωμοσίας. Ἀὔριον θὰ ἦνε πλέον ἀργά. Αὔριον θ' ἀνάψῃ τὸ πῦρ εἰς ὄλην τὴν Καστιλλιαν καὶ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος θὰ ἐκραγῆ καθ' ὄλον τὸ κράτος.

— Κατόπι τοσοῦτου ἐξευτελισμοῦ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος στενάξας βαθῶς, δὲν δύναμαι πλέον νὰ βασιλεύσω. Κεὶ ἂν ἐπετύγχανον νὰ ἐπανακτῶ τὸν θρόνον μου, τοῦτο θὰ ἐθεράπευε τὴν πληγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξῆλειφέ ποτε τὴν οὐλήν.

Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας καὶ ἡ Ἀγνή παρετήρουν σιωπῶντες τὸν ἀγαθὸν καὶ πρᾶον ἐκεῖνον βασιλέα, καὶ δὲν ἐδύναντο νὰ ἐννοήσωσι διατὶ τοσαύτη ἀπογοήτευσίς εἶχε καταλάβει τὴν καρδίαν του.

Καὶ ὄντως ὁ ἀτυχῆς ἐκεῖνος βασιλεὺς παρητεῖτο οἰκιοθελῶς τῶν ἀνθρωπίνων